

fjendtligt Land stjæler Gods, der tilhører den fjendtlige Stat eller demes Territorium, skal det ikke komme i Betragtning ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Gjentagelsesstraf for Tyveri skal komme til Anvendelse, hværfen saaledes, at tidligere Domme for Tyveri skulde komme i Betragtning, eller at denne Dom skal komme i Betragtning ved senere begaaet Tyveri. Jeg tror imidlertid, at det vilde være mindre rigtigt at udstemme dette, naar man først er kommen ind paa — hvad de ærede Medlemmer jo ere, idet de ikke have stillet noget modsat Forslag — at Tyveri i fjendtligt Land ikke betragtes som ganske ligt med almindeligt Tyveri. Der fremkom under første Behandling stærke Udtalelser imod de Bestemmelser, der indeholdes i første Punktum af § 149, navnlig fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), som mente, at det vilde være høist urigtigt og nedbrydende for Disciplinen at lade Straffen for Tyveri i fjendtligt Land blive en anden end den almindelige Tyvstraf, eller at betragte Handlingen paa anden Maade end som almindeligt Tyveri. Denne Opfattelse har man dog nu frafaldet, idet man her er nøjedes med at undlade udtrykkeligt at sige, at Krigsretten bemyndiges til at nedsætte de i de borgerlige Love indeholdte almindelige Straffe for Tyveri, og i det Sted har sat en Straf, men som vel at mærke er lavere end den almindelige Tyvstraf. Dette har man gjort ved Forslaget under Nr. 97, hvorefter det nemlig tillades, at Straffen kan gaa ned til den laveste Grad af Fængsel, medens den mindste Straf for Tyveri er 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Naar man imidlertid først har erkendt, at Tyveri i fjendtligt Land ikke er at stille lige med almindeligt Tyveri, er den simple Konsekvens deraf kun, at Reglerne om gjentagne Straffe heller ikke faae Anvendelse derpaa. Det er derfor vistnok meget tvivlsomt, om ærede Medlemmer ville opnaa det, de tilsigte ved at lade dette Punktum falde bort, idet det maasse er sandsynligt, at selv om dette Punktum faldt bort, vilde dog Gjentagelsesstraffen ikke kunne anvendes, fordi der her var Tale om en lavere Straf end Tyvstraffen, og dette Tyveri altsaa i og for sig ikke er stillet lige med almindeligt Tyveri. Det vil blot bringe Klarhed tilveie, hvis man lader dette Punktum falde bort. — Med Hensyn til de Endringsforslag, der ere stillede til §§ 177 og 178, henholder jeg mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds. Det forekommer mig lidet heldigt at binde sig til saa overordentlig bestemte Straffe, som der her er foreslaaet, det er i Strid med det Princip, man iøvrigt opstiller om at have en vis Binde i Straffebestemmelserne, og som navnlig i den militære Straffelov er gjennemsført i et endnu langt større Omfang end i den borgerlige. Men naar man i Almindelighed har et større Spilleum for Straffebestemmelserne, da er det meget

unaturligt at binde sig til saa overordentlig bestemte Straffe, at man siger: første Gang i 1 Dag, anden Gang i 2 Dage, tredje Gang i 4 Dage, og at der ikke maa være nogen anden Straf, uden Hensyn til, at den Paagældende maasse tidligere har begaaet en Mængde andre Overtrædelser, der have karakteriseret ham som en Person, der i det Hele trænger til større Straf. Det er klart, at man fornuftigvis i Almindelighed ikke vil anvende strenge Straffe for disse Smaaforsøelser, men det er urimeligt at binde sig, og det er dobbelt urimeligt at gjøre det, naar Straffene ere saa lave som her, hvor man endog har sat dem halvt saa lavt som i Generalauditørens Udkast, i hvis §§ 177 der stod: 2—4—8 og i § 178: 4—8—16. Den ærede Ordfører har allerede begrundet det Forslag, som gaar ud paa at lade § 180 gaa ud, og jeg kan i alt Væsentligt henholde mig til, hvad han har sagt. Det maa jo vel erindres, at dette Forslag om at lade § 180 udgaa, ikke i fjerneste Maade sigter til at betragte saabanne Forhold fra en Officers Side, hvorved han gjør sig uærdig til den Agtelse, hvoraf han efter sin Stilling maa være i Besiddelse, med Slaphed eller Mildhed, men det er dog tydeligt, at der er noget Urimeeligt i at betragte Officerernes Forhold i disse Retninger med en ganske anden Strenghed, end alle andre Embedsmænds Forhold bliver at betragte. Naar man læser disse Ord: „uærdig til den Agtelse, hvoraf han efter sin Stilling maa være i Besiddelse“, saa kommer man aldeles vilkaarlig til at tænke paa de næsten enslydende Ord i Pensionsloven af 5te Januar 1851, § 6, og det er da urimeligt, at medens det for enhver anden Embedsmand, naar han gjør sig skyldig i Forhold, der gjøre, at han taber den Agtelse, der er nødvendig for hans Stilling, medfører, at han vel afskediges uden Pension, men dog saaledes, at der gives Adgang til, at den kan blive bestemt ved Lov, men uden at han selv bliver dømt fra Embedet, saa skulde dette netop være Tilfældet med en Officer. Det forekommer mig klart, at, naar vi f. Ex. se hen til Skolelærerne, saa er Driftsældighed og deslige Udsvævelser ganske naturligt Noget, der for dem er mere graverende end for Officerer. At Mars's Sønner tage lidet til Flaften, er Noget, man er vant til fra gamle Dage, det er ikke saa ganske ualmindeligt. (E. Nielsen: Det gjøre Degnene ogsaa fra gamle Dage.) Ja, det kan gjerne være, men det er dog ikke betragtet som noget Urimeeligt og Naturligt, og man har jo dog Højesteretsdomme for, at Skolelærere, som have givet Forargelse ved Driftsældighed, naar de blot ikke have været berusede under selve deres Gjering, men iøvrigt ikke have givet ringe Forargelse ved Driftsældighed, dog ikke ere blevne dømt fra deres Embede, men ere blevne idømte en Mulkt. I den Retning falder der netop en